

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2022 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący sędzia Grzegorz Krogulec

Protokolant Magdalena Mazurkiewicz

przy udziale prokuratora Jacka Ciupy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 28 marca 2022 roku, 25 kwietnia 2022 roku i 11 maja 2022 roku sprawy z wniosku M. L. (1)

w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania
orzeka

- na podstawie art. 552 § 4 kpk zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim - na rzecz wnioskodawcy M. L. (1) kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku oraz kwotę 1544,82 (jeden tysiąc pięćset czterdzieści cztery 82/100) złotych tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku w związku z tymczasowym aresztowaniem M. L. (1) w okresie od dnia 5 czerwca 2020 roku do dnia 24 czerwca 2020 roku w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w R., w której w dniu 14 września 2021 roku w sprawie o sygn.(...) (uprzednio (...)) zapadł wyrok u niewinniający,
- w pozostałym zakresie wnioski oddala,
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. B. kwotę 309,96 (trzysta dziewięć 96/100) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej M. L. (1) z urzędu,
- koszty sądowe przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE			
Formularz (...)	Sygnatura akt	III Ko 315/20	
WNIOSKODAWCA			
M. L. (1)			
ZWIĘZŁE PRZEDSTAWIENIE ZGŁOSZONEGO ŻĄDANIA			

1.	Odszkodowanie (kwota główna)	Odsetki	
	3 009,69 złotych	odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty	
2.	Zadośćuczynienie (kwota główna)	Odsetki	
	50 000,00 złotych	odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty	
3.	Inne		
Ustalenie faktów			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty
3.1.1.	W dniu 10 czerwca 2019 roku Prokuratura Rejonowa w R. skierowała do Sądu Rejonowego akt oskarżenia przeciwko M. L. (1) w sprawie o czyn z art. 209 § 1 kk. Wyrokiem nakazowym z dnia 24 września 2019 roku w sprawie (...) Sąd Rejonowy w R. uznał M. L. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i wymierzył mu karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem świadczenia nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze	akt oskarżenia wraz z pismem przewodnim	k. 76-77v akt sprawy (...) t. I

	<p>20 godzin w stosunku miesięcznym. M. L. (1) w dniu 30 października 2019 roku wniósł sprzeciw od w/w wyroku nakazowego. Sprzeciw został przyjęty, tym samym wyrok ten utracił moc, a sprawa została skierowana do losowania celem rozpoznania na zasadach ogólnych. M. L. (1) stawiał się na rozprawę przed Sądem Rejonowym w R. w sprawie (...) wyznaczoną na dzień 20 stycznia 2020 roku, złożył zaświadczenie o niezdolności do pracy w okresie od 8 stycznia 2020 roku do 31 stycznia 2020 roku ze wskazaniem, że może chodzić. Oświadczył, że zaświadczenie wystawił lekarz psychiatra. Wobec konieczności ustalenia poczytalności oskarżonego oraz jego zdolności do brania udziału w procesie Sąd Rejonowy w R. postanowił dopuścić dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Rozprawę odroczone do dnia 26 lutego 2020 roku.</p>	
protokół rozprawy	k.99-100 akt sprawy II K 1108/20	
zaświadczenie lekarskie	k. 98 akt sprawy (...) t. I	
WYROK NAKAZOWY	k. 83 akt sprawy (...)	
sprzeciw	k. 87 akt sprawy (...) t. I	

3.1.2.	<p>M. L. (1) nie stawiał się na termin rozprawy wyznaczony na dzień 26 lutego 2020 roku, nadesłał zaświadczenie od lekarza sądowego, że nie jest zdolny do brania udziału w procesie w okresie do dnia 28 lutego 2020 roku. Zaświadczenie wydano na podstawie dokumentacji z poradni zdrowia psychicznego (z zaświadczenia wystawionego przez lekarza z Przychodni nr (...) w T. niezdolność do pracy określono od dnia 1 lutego 2020 roku do dnia 26 lutego 2020 roku). Opinia psychiatryczna nie została sporządzona do czasu rozprawy. Oskarżycielka posiłkowa oświadczyła przy tym, że M. L. (1) w dniu 30 stycznia 2020 roku brał udział w posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w P.w sprawie o kontakty z dzieckiem. Rozprawa została odroczone do dnia 20 kwietnia 2020 roku. Sąd postanowił wezwać M. L. (1) na termin rozprawy, a ponadto wezwać go na termin badania sądowo – psychiatrycznego, który został wyznaczony na dzień 25 marca 2020 roku, na g. 11:00 w (...) przy Szpitalu (...) w R., informując go jednocześnie, że jego stawiennictwo na badaniu jest obowiązkowe, nie zwalnia od udziału w badaniu zaświadczenie o</p>	protokół rozprawy	k. 103-104 akt sprawy(...) t. I
--------	---	-------------------	------------------------------------

	niezdolności do stawienia się wydane przez lekarza sądowego, gdyż celem badania jest ustalenie czy może on brać udział w procesie, nieusprawiedliwione niestawiennictwo spowoduje zastosowanie środków przymusu, aż do tymczasowego aresztowania.		
zaświadczenie lekarskie	k. 105 akt sprawy (...) t. I		
dokumentacja medyczna	k. 102 akt sprawy (...) t. I		
3.1.3.	<p>Wezwanie na termin badania zostało wysłane do M. L. (1) w dniu 12 marca 2020 roku, odebrał je 25 marca 2020 roku o godz. 14:02, wobec czego nie stawił się na termin badania. Poza wskazanym wezwaniem (odebrany po wyznaczonej godzinie badania) wnioskodawca nie otrzymał żadnego innego wezwania na termin badania. Nie posiadał też informacji uzyskanej telefonicznie. M. L. (1) kontaktował się telefonicznie z sekretariatem Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w R., ale nie był wówczas informowany o terminie wyznaczonego badania. Wnioskodawca kontaktował się z sądem, by poinformować, że nie zgłosił się na badanie, gdyż przebywa na zwolnieniu lekarskim, a wezwanie otrzymał zbyt późno; nie został też</p>	wezwanie na badanie	k. 109 akt sprawy (...) t. I

	<p>poinformowany o nowym terminie badania.</p> <p>Wobec nieustalenia czy M. L. (1) może brać udział w procesie, został odwołany termin rozprawy wyznaczony na dzień 20 kwietnia 2020 roku.</p> <p>Kolejny termin badania przez biegłych psychiatrów wyznaczono na dzień 13 maja 2020 roku, na g. 12:00.</p> <p>Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2020 roku Sąd Rejonowy w R.postanowił o doprowadzeniu M. L. (1) na badanie sądowo- psychiatryczne przez funkcjonariuszy policji po uprzednim zatrzymaniu na okres nie przekraczający 48 godzin.</p>		
zarządzenie o odwołaniu wyznaczonego terminu rozprawy	108 akt sprawy (...) t. I		
elektroniczne pokwitowanie odbioru	k. 110 akt sprawy(...) t. I		
notatka urzędowa	k. 112 akt sprawy (...) t. I		
postanowienie w przedmiocie doprowadzenia na badanie sądowo- psychiatryczne	k. 113 akt sprawy (...) t. I		
zeznania M. L. (1)	k. 74v- 75, 85, 91-91v		
3.1.4.	Doprowadzenie przez policję nie zostało	pismo K. w T.	k. 119 akt sprawy (...)

	<p>zrealizowane z uwagi na fakt, że M. L. (1) nie zastano w miejscu zamieszkania. Sąsiedzi oświadczyli przy tym, że nie był on widywany w miejscu zamieszkania od dłuższego czasu.</p>		
3.1.5.	<p>W dniu 25 maja 2020 roku na postanowienie w przedmiocie zatrzymania i doprowadzenia na badanie psychiatrycznie zażalenie złożył obrońca M. L..</p>	<p>zażalenie</p>	<p>k. 128-129 akt sprawy (...) t. I</p>
3.1.6.	<p>Postanowieniem z dnia 27 maja 2020 roku Sąd Rejonowy w R.w sprawie (...) (aktualnie (...)) zastosował wobec M. L. (1) środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy od chwili zatrzymania, zawiesił postępowanie i zarządził jego poszukiwania listem gończym.</p>	<p>postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania i rozesłaniu listów gończych</p>	<p>k. 136-137 akt sprawy (...) t. I</p>
3.1.7.	<p>M. L. (1) został zatrzymany i osadzony w Areszcie Śledczym w K. w dniu 5 czerwca 2020 roku o godz. 21:00. Zatrzymania dokonano na terenie ogródków działkowych.</p> <p>W dniu 8 czerwca 2020 zarządzono przetransportowanie w/w do Aresztu Śledczego w P..</p> <p>W dniu 10 czerwca 2020 roku skierowano do AŚ w P. nakaz wydania w celu doprowadzenia na badanie sędowo-</p>	<p>zawiadomienie o przyjęciu tymczasowo aresztowanego</p>	<p>k. 140 akt sprawy (...) t. I</p>

	<p>psychiatryczne w dniu 17 czerwca 2020 roku g. 13:00.</p> <p>W dniu 12 czerwca 2020 roku M. L. (1) został przetransportowany do Aresztu śledczego w P..</p>		
zarządzenie w przedmiocie przetransportowania osadzonego	k. 141 akt sprawy (...) t. I		
nakaz przetransportowania	k. 142 akt sprawy (...) t. I		
nakaz wydania	k. 146 akt sprawy (...) t. I		
zawiadomienie o przetransportowaniu osadzonego	k. 152 akt sprawy (...) t. I		
pismo K. w T.	k. 155 akt sprawy (...) t. I		
3.1.8.	<p>W dniu 10 czerwca 2020 roku Sąd Rejonowy w R. postanowił o pozostawieniu bez rozpoznania zażalenia obrońcy M. L. (1) na postanowienie o zatrzymaniu i doprowadzeniu na badanie sądowo – psychiatryczne.</p>	protokół posiedzenia	k. 148-149 akt sprawy (...) t. I
3.1.9.	<p>Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2020 roku Sąd Rejonowy w R. w sprawie (...) (obecnie (...)) podjął postępowanie i odwołał poszukiwanie M. L. (1) listem gończym.</p>	postanowienie w przedmiocie podjęcia postępowania i odwołania listów gończych	k. 150 akt sprawy (...) t. I

3.1.10.	<p>Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2020 roku Sąd Rejonowy w R. dopuścił dowód z opinii biegłego psychologa M. P., która po zapoznaniu się z aktami sprawy i przeprowadzeniu badania sądowo – psychologicznego wyda opinię w odniesieniu do M. L. (1).</p> <p>Badania psychologiczne i psychiatryczne przeprowadzone zostały w dniu 17 czerwca 2020 roku po doprowadzeniu M. L. (1) z AŚ w P..</p> <p>Z opinii sądowo – psychiatrycznej wynikało, że M. L. (1) cierpi na zaburzenia osobowości. Mógł wykonywać pracę zarobkową w okresie od początku zarzutu (22 lutego 2012 roku), aż do chwili badania, za wyjątkiem okresu, w którym przebywał na zwolnieniach lekarskich, tj. od dnia 8 stycznia 2020 roku do dnia 26 lutego 2020 roku. Biegli orzekli, że M. L. (1) może brać udział w czynnościach postępowania karnego.</p>	postanowienie w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego	k. 157b akt sprawy (...) t. I
opinie biegłych	k. 159-161		
3.1.11.	W dniu 17 czerwca 2020 roku do Sądu Rejonowego w R. wpłynęło zażalenie obrońcy M. L. (1) na postanowienie w przedmiocie zastosowania wobec w/w tymczasowego aresztowania.	zażalenie	k. 173-175 akt sprawy (...) t. I

3.1.12.	<p>Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2020 roku zapadłym podczas rozprawy głównej Sąd rozstrzygnął o uchyleniu wobec M. L. (1) tymczasowego aresztowania.</p> <p>Wyrokiem z dnia 24 czerwca 2020 roku w sprawie (...) Sąd Rejonowy w R.: w punkcie 1 skazał M. L. (1) na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, w punkcie 2 zawarto rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu jej wykonania na okres próby 2 lat wraz z nałożeniem obowiązków wykonywania pracy zarobkowej, łóżenia na utrzymanie córki, a także o oddaniu M. L. (1) pod dozór kuratora sądowego, w punkcie 3 i 4 zawarto rozstrzygnięcia w zakresie wynagrodzenia obrońcy z urzędu oraz kosztów sądowych.</p>	protokół rozprawy	k. 186-187 akt sprawy (...) t. I
wyrok w sprawie (...)	k. 168-169 akt sprawy (...) t. I		
3.1.13.	<p>Postanowieniem z dnia 8 lipca 2020 roku w sprawie(...) Sąd Okręgowy w P. rozstrzygnął o pozostawieniu zażalenia obrońcy na postanowienie o tymczasowym aresztowaniu bez rozpoznania.</p> <p>Postanowieniem z dnia 25 września 2020 roku Sąd Rejonowy w</p>	postanowienie o pozostawieniu zażalenia bez rozpoznania	k. 186-187 akt sprawy (...) t. II

	R. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie o pozostawieniu bez rozpoznania zażalenia obrońcy M. L. (1) na postanowienie w przedmiocie zarządzenia zatrzymania i doprowadzenia w/w na badanie sądowo-psychiatryczne.		
postanowienie o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia	k. 260-261 akt sprawy (...) t. II		
3.1.14.	Wyrokiem z dnia 23 października 2020 roku w sprawie(...) Sąd Okręgowy w P. uchylił zaskarżony wyrok w zakresie czynu przypisanego M. L. w punkcie 1 w/w wyroku i na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 umorzył postępowanie w tym zakresie, uchylił ponadto rozstrzygnięcia zawarte w punktach 2 i 4, utrzymując w mocy wyrok w zakresie punktu 3. Sąd Okręgowy w P. przekazał przy tym sprawę w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia do ponownego rozpoznania.	wyrok w sprawie(...)	k. 297 akt sprawy (...) t. II
3.1.15.	Wyrokiem z dnia 14 września 2021 roku w sprawie (...) Sąd Rejonowy w R. uniewinnił M. L. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2022 roku w sprawie (...)Sąd Okręgowy	wyrok w sprawie (...)	k. 546 akt sprawy (...) t. III

	w P.utrzymał w mocy powyższy wyrok Sądu Rejonowego wR.		
wyrok w sprawie (...)	k. 624 akt sprawy (...) t. IV		
3.1.16.	<p>W trakcie izolacji M. L. (1) przebywał najpierw w Areszcie Śledczym w K., po czym po tygodniu, został przetransportowany do Aresztu Śledczego w P.. Osadzony był wraz innymi osobami. W trakcie pobytu w AŚ w P. M. L. (1) osadzony był najpierw z "dziwnie zachowującym się mężczyzną, który biegał po celi, ostrzył plastikowy nóż, a następnie z osobą skazaną za handel bronią".</p> <p>M. L. (1) przy zatrzymaniu musiał się rozebrać do naga, zakasłać, było to dla niego upokarzające.</p> <p>W trakcie pobytu w areszcie M. L. (1) nie miał odpowiedniej odzieży. Miał jedynie odzież, w którą był ubrany podczas zatrzymania. Były to ubrania z działki, które musiał prac. Matka wnioskodawcy A. L. nie miała możliwości skontaktowania się z synem, ani dostarczenia mu jakichkolwiek rzeczy.</p> <p>Podczas pobytu w AŚ w P. M. L. (1) został przewieziony na badania do szpitala w R., był tam przywieziony w kajdankach.</p> <p>M. L. (1) przed zatrzymaniem leczył się</p>	zeznania M. L. (1)	k. 74v- 75

	<p>na depresję, przebywał na zwolnieniu lekarskim, przez tymczasowe aresztowanie przerwał leczenie.</p> <p>Pobyt w areszcie negatywnie odbił się na psychice M. L. (1). Wnioskodawca odczuwa poczucie krzywdy i upokorzenia. Ma problemy ze snem, jest wyizolowany. Wstydzi się chodzić na działkę. Izolacja M. L. (1) w jednostce penitencjarnej wpłynęła też negatywnie na jego rodziców, wnioskodawca jest jedynakiem, rodzice mocno przeżyli jego aresztowania, ojciec miał udar.</p>		
zeznania A. L.	84- 84v		
3.1.17.	<p>M. L. (1) pracował w firmie (...) przy ul. (...) w T. jako mechanik samochodów ciężarowych. W firmie zatrudniony był od dwóch lat, przy czym przebywał około pół roku na zwolnieniu lekarskim (podczas zatrzymania także miał wystawione zwolnienie lekarskie - do 10 czerwca 2020 roku). M. L. (1) przed zatrzymaniem w miesiącach styczeń - maj 2020 roku uzyskiwał wynagrodzenie netto w kwotach wahających się od 2065,10 złotych do 2164,93 złotych, przy czym miał on zajęcie komornicze, w związku z którym do wypłaty</p>	zeznania M. L. (1)	k. 74v- 75

	otrzymywał kwoty od 585,21 złotych (w marcu 2020 r. do 1016, 20 złotych (w kwietniu 2020 r.). W czerwcu 2020 roku, kiedy to został zatrzymany i tymczasowo aresztowany, otrzymał wynagrodzenie w kwocie 322,71 złotych. Gdyby M. L. (1) podjął pracę po zasiłku chorobowym, od 11 czerwca 2020 roku otrzymałby wynagrodzenie w kwocie 976, 48 złotych. Po kilku dniach od zwolnienia z aresztu M. L. (1) stawiał się w pracy. Pracodawca nie stwarzał mu żadnych problemów. Nie mniej wnioskodawca czuł się w pracy źle, krzywo na niego patrzono przez pobyt w areszcie. M. L. (1) ostatecznie zrezygnował z pracy w firmie (...), umowa została rozwiązana za porozumieniem stron.		
zaświadczenie o wynagrodzeniu	k. 44		
informacja firmy (...)	k. 86		
3.1.18.	M. L. (1) po uchyleniu tymczasowego aresztowania został niezwłocznie zwolniony, policjanci wypuścili go od razu w budynku sądu. Wnioskodawca nie miał żadnych pieniędzy. Został pozostawiony w R.. Do sądu wR., by go odebrać, przyjechali rodzice wnioskodawcy. Później M. L. (1)	zeznania M. L. (1)	k. 74v- 75

	musiał przyjechać do P. ponownie, by rozliczyć się z aresztem, zabrać swoje rzeczy, zrobił to po kilku dniach.		
zeznania A. L.	k. 84-84v		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty
3.2.1.	M. L. (1) został kilkakrotnie powiadomiony o terminie badania sądowo-psychiatrycznego poprzez kontakt telefoniczny z sekretariatem wydziału, a także z obrońcą i biegłą M. L. (3). Miał kontaktować się telefonicznie z biegłą podając się za swojego obrońcę – adw. M. B., pytając o termin badania. M. L. (1) miał być informowany kilkakrotnie o terminie badania i oświadczyć, że się na nie stawi, lecz nie podda się badaniu.	notatki urzędowe	k. 107a, 114 akt sprawy (...) t. I
zeznania H. D. (1)	k. 89v-91v		
ocena DOWODÓW			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 3.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	

<p>3.1.1 do 3.1.18</p>	<p>dokumenty począwszy od aktu oskarżenia po informację o utraconym dochodzie wyszczególnione w punkcie 3.1 uzasadnienia</p>	<p>Szczegółowe ustalenia faktyczne w zakresie przebiegu postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w R. sąd poczynił w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy (...) w tym akt oskarżenia, protokoły rozpraw i szereg innych dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i dokumenty uzyskane od pracodawcy w odniesieniu do utraconego wynagrodzenia, a wyszczególnione w części 3.1 uzasadnienia. Dokumenty te są w pełni wiarygodne, sporządzone przez uprawnione organy.</p>	
<p>zeznania M. L. (1)</p>	<p>Na wiarę zasługują zeznania wnioskodawcy. M. L. (1) relacjonuje przebieg postępowania, okoliczności aresztowania, a także warunki w jakich przebywał w izolacji w sposób niezmienny, szczegółowy i logiczny. Jego relacje stanowią spójną całość, a drobne nieścisłości (choćby co do wysokości wynagrodzenia, bądź tego czy został zwolniony po 1 czy 2 terminie rozprawy) nie wpływają na całościową ocenę jego depozycji, a wynikać mogą po pierwsze, z upływu czasu (tymczasowe aresztowanie miało miejsce bowiem niemal 2 lata temu), po drugie, ze stresu związanego z zaistniałą sytuacją. Sąd nie</p>		

	znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań wnioskodawcy.		
zeznania A. L.	Na wiarę zasługują zeznania A. L. w zakresie okoliczności tymczasowego aresztowania syna, w tym warunków w jakich przebywał, a także jego stanu psychicznego po uchyleniu tego środka zapobiegawczego oraz wpływu jaki tymczasowe aresztowanie wywarło na rodziców wnioskodawcy. Nie ma podstaw by kwestionować depozycje A. L. w tym zakresie.		
<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 3.1 albo 3.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3.2.1	notatki urzędowe zeznania H. D.	Sąd nie dał wiary treści notatek urzędowych sporządzonych przez pracownicę Sądu Rejonowego w (...)I. (aktualnie, po zmianie imienia, H.) D. w odniesieniu do kwestii poinformowania M. L. (1) o terminach badania sądowo-psychiatrycznego. Ten fragment akt (dowód z notatki urzędowej),	

nie daje podstaw do poczynienia kategoriycznych ustaleń co do tego, że wnioskodawca faktycznie został zawiadomiony o terminie badania. Notatka zamieszczona na karcie 107a akt sprawy karnej (od której, zaczyna się zmiana i skreślenia numeracji kart) zawiera między innymi informację, że M. L. (1) miał skontaktować się z wydziałem sądu, że został powiadomiony o terminie badania wyznaczonego na dzień 25 marca 2020 roku, że wezwanie zostało do niego wysłane w dniu 12 marca, dodatkowo miał pozyskać wiedzę o terminie badania z rozmów telefonicznych z Wydziałem, obrońcą i biegłą. Zauważyć jednak należy, że notatka ta datowana jest na dzień 2 marca 2020 roku, a więc dużo wcześniej aniżeli fakty w niej przytoczone. H. D. (1) przesłuchana w charakterze świadka podczas rozprawy w dniu 11 maja 2022 roku nie była w stanie w logiczny sposób wyjaśnić powyższej rozbieżności. Zeznała też, że M. L. (1) miał, jak wynika z dalszej części notatki, kontaktować się z biegłą psychiatrą M. L. (3) podając się za swojego obrońcę, dane opiniującej biegłej miały być mu znane z treści wezwania na badanie, które to wezwanie danych takich nie zawiera. Wątpliwości budzi także treść notatki

zawartej na karcie 114, z której wynikało, że biegli zwrócili akta bez opinii w dniu 22 kwietnia 2020 roku, przy czym nie wskazano czy odnosi się to do terminu badania wyznaczonego na dzień 25 marca 2020 roku, i skąd wynika niemal miesięczne opóźnienie w zwrocie akt. Biegła przekazać miała też informację, że M. L. (1) kontaktował się z nią informując, że stawia się na badania, lecz się mu nie podda. Okoliczność ta nie znajduje jednak żadnego potwierdzenia w aktach, w piśmie biegłej o zwrocie akt, a opiera się jedynie na notatce, która jest wewnętrznie sprzeczna z wyżej wskazaną notatką. Ani z jednej, ani z drugiej z nich nie wynika, w jakich okolicznościach i kiedy M. L. (1) miał zostać telefonicznie powiadomiony o terminie badania, a jeśli istotnie o badaniu miał wiedzieć, komu miał oświadczyć, że się na nie stawia, ale się mu nie podda, skoro w jednej z notatek wskazano, iż miał kontaktować się biegłą podając się za swojego obrońcę (nadal nie wiadomo w jaki sposób miał wejść w posiadanie wiedzy o osobie biegłej), a z drugiej notatki, że oświadczenie takie wypowiedział do biegłej M. L. (3). H. D. (1) podczas przesłuchania w charakterze świadka zeznała, że nie kojarzy, by rozmawiała telefonicznie

		z M. L. (1), natomiast z sekretariatem wydziału często kontaktować się miała jego matka, której połączenia – po zidentyfikowaniu numeru z którego dzwoni - nie zawsze były odbierane. Nie można przy tym wykluczyć, że matka próbowała nawiązać kontakt z sekretariatem sądu, ale już po zatrzymaniu syna.	
zeznania H. D. (1)	<p>Zeznania H. D. (1) nie zasługują na wiarę, bowiem jej relacje są niespójne i nieprzekonujące. Świadek nie była w stanie przytoczyć żadnych konkretnych faktów dotyczących kontaktów telefonicznych z M. L. (1) ani wyjaśnić w sposób przekonujący rozbieżności w sporządzonej przez siebie notatce. Zeznania tego świadka, jak również wyżej wskazane notatki urzędowe przez nią sporządzane, nie mogą z tej przyczyny stanowić podstawy do czynienia wiarygodnych i kategoriycznych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.</p>		
PODSTAWA PRAWNA			
Odszkodowanie			
1.	Kwota główna	Odsetki	

	1544,82 złotych	odsetki ustawowe od dnia uprawomocnienia się orzeczenia	
Zwięźle o powodach podstawy prawnej			
<p>Podstawą prawną roszczenia wnioskodawcy jest art. 552 § 4 kpk, w myśl którego odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania.</p> <p>Sąd przyjął, że co do zasady żądanie wnioskodawcy jest słuszne, zarówno w zakresie roszczenia o odszkodowanie, jak i zadośćuczynienie.</p>			
Zadośćuczynienie			
2.	Kwota główna	Odsetki	
	5 000,00 złotych	odsetki ustawowe od dnia uprawomocnienia się orzeczenia	
Zwięźle o powodach podstawy prawnej			
<p>Podstawą prawną roszczenia wnioskodawcy jest art. 552 § 4 kpk, w myśl którego odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania.</p>			

Sąd przyjął, że co do zasady żądanie wnioskodawcy jest słuszne, zarówno w zakresie roszczenia o odszkodowanie, jak i zadośćuczynienie.			
Inne			
3.			
Zwięźle o powodach podstawy prawnej			
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU W PRZEDMIOCIE ŻĄDANIA			
Zwięźle o powodach rozstrzygnięcia			
Odszkodowanie			
1.	Kwota główna	Odsetki	
	1544,22 złotych W pierwszej kolejności zaznaczyć trzeba, że wniosek jest zasadny tak co do odszkodowania jak i zadośćuczynienia, bowiem M. L. (1) został tymczasowo aresztowany w sprawie w której zapadł prawomocny wyrok uniewinniający. Mamy zatem do czynienia z tak zwanym ryzykiem Skarbu Państwa, który bierze na swe barki możliwość przyznania odszkodowania w takich	odsetki ustawowe od dnia uprawomocnienia się orzeczenia	

przypadkach. Analiza akt sprawy prowadzi do konkluzji, że podstawą zastosowania tymczasowego aresztowania miało być utrudnianie postępowania sądowego przez występującego w charakterze oskarżonego M. L. (1), a konkretnie niestawiennictwo na badanie u biegłych psychiatrów. Tymczasem brak kategoriycznych dowodów do uznania, że M. L. (1) o badaniu wiedział i z tego punktu widzenia stosowane środki przymusu ocenić należy jako bezprzedmiotowe. Sąd uwzględnił roszczenie procesowe wnioskodawcy jedynie w części – do kwoty 1544,82 złotych. Na kwotę tą złożyły się koszty poniesione w związku z dojazdem do R. rodziców wnioskodawcy w celu odebrania syna, który po uchyleniu tymczasowego aresztowania nie posiadał środków na powrót do domu w T., tj. kwota 250,74 złotych (150km x 2 x 0,8358 zł), a także koszt przejazdu M. L. (1) do Aresztu Śledczego w P. celem odebrania swoich rzeczy, rozliczenia się, tj. kwota 317,60 złotych (190km x 2 x 0,8358 zł) oraz utracone wynagrodzenie, które M. L. (1) uzyskalby, gdyby stawiał się do pracy bezpośrednio po zakończeniu zwolnienia lekarskiego w kwocie 976,48 złotych zgodnie

	<p>z wyliczeniem ówczesnego pracodawcy firmy (...). Nie ma natomiast podstaw do zasądzenia dla wnioskodawcy utraconych zarobków w kwocie 2521,35 złotych. Po pierwsze, kwota ta stanowi wyliczenie uśrednione przez wnioskodawcę, a ustalenia w zakresie utraconego dochodu sąd poczynił w oparciu o informację uzyskaną od jego pracodawcy, po drugie, należy wziąć pod uwagę, że M. L. (1) co miesiąc z otrzymywanego wynagrodzenia miał dokonywane potrącenia na poczet zaległości alimentacyjnych egzekwowanych przez komornika sądowego. Nawet gdyby przyjąć uśredniony dochód wnioskodawcy, to biorąc pod uwagę powyższą okoliczność, jego faktycznie uzyskane wynagrodzenie kształtowałyby się na znacznie niższym poziomie.</p>		
Zadośćuczynienie			
2.	Kwota główna	Odsetki	
	<p>5 000,00 złotych</p> <p>Zadośćuczynienie, o którym mowa w art. 552 kpk, to rekompensata szkody o charakterze niemajątkowym (krzywdy), której doświadczył</p>	<p>odsetki ustawowe od dnia uprawomocnienia się orzeczenia</p>	

wnioskodawca na skutek jego aresztowania.

Nie istnieją kryteria, którymi można standardowo czy sztamowo w każdej sprawie oszacować krzywdę związaną z przymusowym pobytem w warunkach izolacji aresztu śledczego, bowiem cierpienia ludzkiego nie sposób skategoryzować i zmierzyć przy pomocy jakiegokolwiek algorytmu.

Dla wykładni pojęcia zadośćuczynienia, o jakim mowa w art. 552 kpk miarodajne są przepisy prawa cywilnego materialnego, a zwłaszcza art. 445 § 1 kc, z którego wynika, że zadośćuczynienie winno być „odpowiednie”. O ustaleniu jaka kwota w konkretnych okolicznościach jest „odpowiednia”, a więc o wysokości należnego zadośćuczynienia pieniężnego, powinien decydować rozmiar doznanej krzywdy, czyli stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania. Użyte w powołanym przepisie pojęcie "sumy odpowiedniej", choć ma charakter nieokreślony, to w orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należy kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Winno

ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że "wartość odpowiednia" to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego - tak fizyczne, jak i psychiczne, których rodzaj, czas trwania i natężenie należy każdorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy. Jak przyjmuje powszechna praktyka sądów, określając wysokość zadośćuczynienia, bierze się pod uwagę nie tylko czas trwania tymczasowego aresztowania, ale także stopień dolegliwości, z jaką wiązało się stosowanie tego najsurowszego środka zapobiegawczego, a więc przykrości i przeżycia natury moralnej z tego wynikające (uczucie przykrości, utrata dobrego imienia), konieczność poddania się rygorom związanym ze stosowaniem aresztowania, jak również ewentualny ostracyzm środowiskowy i nieprzychylna reakcje

po zwolnieniu z aresztu. Zarazem należy kwotę zadośćuczynienia oznaczać z umiarem, stosownie do realiów społecznych, takich jak zamożność mieszkańców, wartość pieniądza, itp., by nie pozostało poczucie krzywdy aresztowanego niesłusznie, ale i by orzeczenie nie było sposobem uzyskania nadmiernych korzyści finansowych (podobnie: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 9 kwietnia 2008r., II AKa 46/08, Krakowskie Zeszyty Sądowe rok 2008, Nr 6, poz. 48).

Miarkując wysokość zadośćuczynienia przyznanego M. L. (1) Sąd Okręgowy wziął pod uwagę fakt, że pokrzywdzony spędził w areszcie stosunkowo niedługi okres czasu, a mianowicie 19 dni, już na kolejnym terminie rozprawy po przeprowadzeniu badań sądowo- psychiatrycznych i psychologicznych, i uzyskaniu opinii biegłych środek ten został względem M. L. (1) uchylony. Sąd Rejonowy stosujący tymczasowe aresztowanie dołożył wszelkich staranności, by środek trwał jak najkrócej i wyłącznie a czasie koniecznym do przeprowadzenia czynności procesowych z udziałem izolowanego. W ocenie Sądu Okręgowego

można dopatrzeć się przyczynienia po stronie M. L. (1) polegającego na niedochowaniu staranności w zakresie kontaktów z sądem. Wnioskodawca utrzymywał regularne, permanentne kontakty z Sądem Rejonowym w (...), w którym toczyły się sprawy rodzinne (uczestniczył w 54 rozprawach), miał więc dostateczne rozeznanie w postępowaniu przed sądami i niezależnie od panującej pandemii, mógł i winien dołożyć należytej staranności, by dowiedzieć się o przebiegu postępowania karnego, terminach rozpraw, a nade wszystko o terminie badania psychiatrycznego, o konieczności przeprowadzenia którego został poinformowany już na pierwszej rozprawie. Złożenie zaświadczenia lekarskiego od lekarza psychiatry na pierwszej rozprawie miało ten skutek, że rozprawa nie mogła ruszyć, zaś sąd rejonowy został niejako z urzędu zobligowany do powołania biegłych psychiatrów celem ustalenia poczytalności M. L. (1), ale i pod kątem wypowiedzenia się o możliwości brania przez niego udziału w rozprawie. Przez większość izolacji w ramach tymczasowego aresztowania M. L. (1) osadzony był w Areszcie Śledczym w

P., będącym jednym z najnowocześniejszych zakładów penitencjarnych w kraju. Pozbawienie wolności nie spowodowało ponad przeciętną miarę przykrości związanych z ostracyzmem w środowisku, w którym wnioskodawca wcześniej funkcjonował (w czasie jego zatrzymania wnioskodawca przebywał i to od dłuższego czasu na zwolnieniu lekarskim, nie pełnił funkcji wiążącej się z zaufaniem publicznym, etc.). Z drugiej strony należy mieć na uwadze, że pobyt w areszcie w okresie od 5 czerwca 2020 roku do 24 czerwca 2020 roku był pierwszym w jego życiu przymusowym odosobnieniem.

Wnioskodawca posiada status osoby nie karanej, jest stosunkowo młodym człowiekiem, miał stabilną sytuację zawodową, a nadto kontynuował leczenie psychiatryczne. Z tej perspektywy tymczasowe aresztowanie mogła stanowić dla niego ponadprzeciętną dolegliwością, co znalazło wyraz w wysokości przyznanego zadośćuczynienia.

Sąd Okręgowy miał obowiązek bacznie, by wysokość zadośćuczynienia pozostawała w powiązaniu z realnym stanem majątkowym pokrzywdzonego i ogólną

	<p>zamożnością społeczeństwa, by ustalona wysokość nie stanowiła sposobu uzyskania niewspółmiernych korzyści finansowych, nieadekwatnych z punktu widzenia celów, jakie owej rekompensacie stawia obowiązujące prawo.</p> <p>Odnosząc powyższe uwagi do okoliczności rozpoznawanej sprawy sąd uznał, że kwota 5.000 zł jest adekwatna z punktu widzenia cierpień M. L. (1), których źródłem było jego tymczasowe aresztowanie.</p>		
Inne			
3.			
Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3 i 4 wyroku	<p>O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 554 § 4 kpk. O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu sąd rozstrzygnął na podstawie §4.2.4.3, §1,7.6, §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października</p>		

	2016 roku (Dz.U z 2016 r., poz. 1714) w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.	
PODPIS		